

ligeledes er enig om, er dette, at det er særdeles ønskeligt at opnaa en Medsættelse i de store Udgifter, som en Auktion medfører, og da navnlig af de store Gebyrer, som Statskassen kræver af en Tvangsauktion, og navnlig saa snart en saadan foretages i et Bo; det være sig et Konkursbo eller et andet Bo; der findes i den Betænkning over Lovforslaget, som Hovedbestyrelsen for dansk Sagsførerforening har indgivet til Landstinget, en Dvgørelse af, hvilke disse Gebyrer ere, og navnlig er det gjort op for en bestemt Købesum for at vise, hvor meget det i saa Tilfælde bliver. Der er valgt en Købesum for en fast Ejendom — altsaa ved en Tvangsauktion — af 98,000 Kroner, og Omkostningerne anslaaes til 2,000 Kroner; for Statskassen skal ogsaa have Gebyrer af Omkostningerne, d. v. s. det, som skal betales ved Siden af Købesummen, og saa stiller det sig saaledes, at for en Ejendom, som sælges ved Tvangsauktion for 98,000 Kroner, og med sideløbende Omkostninger udenfor Budet af 2,000 Kroner, altsaa i det hele for 100,000 Kroner, blive de Gebyrer, som Statskassen skal have, i det hele 2,908 Kr. foruden adskillige mindre Gebyrer, som ikke kunne beregnes, d. v. s. altsaa, at naar en Ejendom sælges ved Tvangsauktion, og Budet er 98,000 Kroner, og der skal betales 2,000 Kroner i Restancer m. m. desforuden, saa at det bliver for saa vidt 100,000 Kr., som Køberen kommer til at betale — saa kræver Staten i saa Tilfælde omtrent et Gebyr af 3,000 Kroner. Det er en overmaade høj Afgift, og derfor have jo Bestræbelserne rettet sig paa at saa disse Omkostninger iat ned, hvad der jo vilde være en væsentlig Fordel baade for Panttagerne og for Debitor, idet det vil være en Selvfølge, at efterkom Gebyrerne blive nedsatte, navnlig naar det sker i nogen klæffelig Grad, vil der ogsaa kunne gives mere for Ejendommen. Køberen maa beregne det hele, han skal udgive, og han tør ikke give et saa højt Bud, naar der er saa store Gebyrer til Statskassen, som naar der er mindre Gebyrer. Han vil i sidste Tilfælde kunne byde højere uden at kunne komme til at betale flere Penge i det hele for at saa Ejendommen. Som sagt altsaa: Det er det andet Punkt, om hvilket alle ere enige, at en Medsættelse af Gebyrerne til Statskassen bør tilstræbes.

Saa er der det 3dje, og jeg tør sige, sidste Punkt, det er det, som navnlig Kreditorforeningerne have gjort opmærksom paa, og hvis Berettigelse ogsaa er erkendt fra alle Sider, og som gaar ud paa, at det nu er en Følge af, at naar en Mand gaar fallit,

gaar ubetinget hans faste Ejendom, hvis han ejer en saadan, ind i Boet og skal ubetinget realiseres af Boet. Det er nemlig ikke sjældent, at en saadan Tvangsauktion af en fast Ejendom ikke bringer noget Beløb, som er i Stand til at dække ud over, hvad Panttagerne have til Gode, ja ikke en Gang dette, og som altsaa ikke er i Stand til at bringe de andre Fordringshavere i Boet den allermindste Fordel, medens det derimod ofte er til ubødelig Skade for Panttagerne, at en Ejendom saaledes ubetinget skal sælges ved Tvangsauktion i et Konkursbo, fordi de derved komme til at sælge under meget ugunstige Betingelser, hvad en Tvangsauktion jo altid er, og derved kunne komme til at miste en Del af deres i Ejendommen prioriterede Krav, som de ellers kunde haabe og vente at kunne saa dækket, saa snart det ikke var nødvendigt at sælge i Boet, hvorved hverken Panttagerne eller Kreditorerne kunne saa nogen Fordel. Jeg siger, det var heldigt, om en saadan Realisation kunde undgaaes, i saa Tilfælde naturligvis, hvor der fra Boets Side var forsøgt Auktion, hvis det ansaas for nødvendigt at forsøge en saadan, og det saa viste sig, at der ikke kunde opnaas noget Bud, som gaar ud over, hvad Panttagerne have at fordrø i den faste Ejendom. Dette er man ogsaa enig om fra alle Sider. Det maatte da ligge nær, at man sagde: Ja, naar man nu er enig om, at der ved Lovgivningen om Tvangsauktioner og navnlig for saa vidt de angaa faste Ejendomme, trænges til saadanne Fremskridt, var det rimeligt, at man saa skred til at foretage dem, og jeg tror ikke, at Forslag rigtig formede Forslag, i alt Fald i saa Henseende fra nogen Side ville møde nogen Modstand; men det er jo ikke det som det foreliggende Forslag og navnlig saaledes som det er forelagt for os af den høitærede Justitsminister, gaar ud paa. Forslaget gaar ud paa noget ganske andet, det gaar ud paa, som det er sagt med udtrykkelige Ord i Betænkningen, det gaar ud paa en hel Systemforandring med Hensyn til Tvangsauktioner. Jeg for mit Vedkommende maa nu sige, at jeg altid er meget betænkelig ved Systemforandringer, hvor det ikke har viist sig, at det gældende System er ubrugeligt. Men hvor der kun er Tale om at foretage visse bestemte Rettelser eller Tilføjelser til, og navnlig saadanne, som jeg har nævnt, maa man jo ved enhver Systemforandring erindre, at Traditionen har sin store Betydning. Den Rettsbevidsthed og den Tradition, som nu en Gang har uddannet sig, kender man, dens Virkning kan man overse og er fortrolig med; men gaar man altsaa uden Fornø-